

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ετησία δρ. 8.—

Ἑξαμηνος » 4,50

Τριμηνος » 2,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ

Ετησία φρ. χρ. 10.—

Ἑξαμηνος » » 5,50

Τριμηνος » » 3.—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτικῶν Ἑσπερ. λ. 15, Ἑσπερ. λ. 20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστων λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάμιον

Περίοδος Β'.—Τόμος 25ος

Ἐν Ἀθήναις, 3 Φεβρουαρίου 1918

Ἔτος 40όν.—Ἀριθ. 10

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'. (Συνέχεια) (*)

Ἀπὸ τῆς ἀντένης μὲ τὰ πανιά, ὡς τῆς δυὸ μυλόπετρες, τὴν κινητὴ καὶ τὴν ἀκίνητη, κι' ἀπὸ τὸ σκινιδένιο ἐκείνο χωνὶ ποῦ κάνει τὸ στᾶρι νὰ πέφτῃ λίγο-λίγο ἐπάνω στῆς μυλόπετρες, ὡς τὸ κοπανιστικὸ μηχανήμα ποῦ χωρίζει τὸ ἀλεύρι ἀπὸ τὸ πίτουρο, ὅλα εἶχαν γίνῃ στὴν ἐντέλεια.

Ὅπως πάντα, ὁ Πέγκροφ ἦταν καταγοητευμένος μὲ τὸ ἔργο του (**) κι' εἶχε τὴν ἰδέα ὅτι δὲν ἔγινε ποτὲ στὸν κόσμον ωραιότερος ἀνεμόμυλος!

—Νὰ φυσήξῃ μόνο τώρα, ἔλεγε, καὶ νὰ ἰδῇτε τί ώραῖα ποῦ θάλλεσουμε τὸ σταράκι μας.

—Νὰ φυσήξῃ νάι, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός, ὅχι ὅμως καὶ πολὺ δυνατὸς ἀέρας.

—Μπᾶ, τότε τὸ καλλίτερο! ὁ μύλος μας θὰ γυρίξῃ γρηγορώτερο.

—Μὰ δὲν θάλλεθῃ καὶ καλλίτερα! Εἶνε παρατηρημένο, ὅτι μὲ μέτριο ἀέρα, ὅταν τὰ πτερὰ τοῦ μύλου κάνουν δεκα-

(*) Εἰς τὴν συνέλειαν τοῦ προηγουμένου φύλλου, εἰς τὴν ἀρχὴν, παρέπεσαν κατὰ λάθος αἱ γραμμαὶ αὗται:

«Ἐκμε νὰ φύγῃ, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε. Σταύρωσε τὰ χεῖρα του στὸ στήθος καὶ μὲ φωνὴν ὑπόκωφον, ρώτησε τὸν Κύρο Σμιθ:

«Ποιὸς εἶσθε;

«—Ναυαγὸς σὰν καὶ σένα! ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός· ὅλοι ἐδῶ-πέρα εἴμαστε ναυαγοί. Καὶ σὲ φέραμε ἐδῶ, γιὰ νὰ βροῖσκεσαι μὲ ὁμοίους σου».

(**) Ἰδε εἰκόνα σου φύλλου, σελ. 61.

ἐξῆ μόνο στροφές στὸ λεπτό, τότε ὁ ἀνεμόμυλος βγάξε περισσότερη δουλειά.

—Ἀ νά! ἐφώναξ ὁ Χάρμπερτ· τώρα φυσᾷ μιὰ ώραῖα αὐρὰ βορειοανατολική. Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε ὅ,τι χρειάζεται.

Δὲν ὑπῆρχε λόγος νάναβληθοῦν τὰ ἐγκαίνια τοῦ μύλου, ἀφοῦ μάλιστα οἱ ἀποικοὶ δὲν ἔδλεπαν τὴν ώρα νὰ δοκιμάσουν τὸ πρῶτο ψωμί. Τὴν ἴδια λοιπὸν ἡμέρα ἀλέ-

σθηκαν δυὸ-τρία κοιλὰ καὶ τὴν ἄλλη, στὸ πρόγευμα, ἓνα μεγάλο καρβέλι, —ὅχι πολὺ ἀνεβασμένο, εἶν' ἀλήθεια, μολονότι τὸ εἶχαν ζυμώσῃ μὲ μαγιά τῆς μύρας, —παρουσιάσθηκε στὸ τραπέζι τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ. Τοῦ ρίχθηκαν ὅλοι καὶ φαντάζεσθε πᾶ μὲ πόσῃ εὐχαρίστηρι!

Ὡς τόσο ὁ ἀγνωστος δὲν ξαναφάνηκε. Πολλὰς φορές, ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ κι' ὁ Χάρμπερτ ἐψάξαν στὸ δάσος χωρὶς νὰ τὸν ἀπαντήσουν, χωρὶς νὰ βροῦν οὔτε ἴχνος του. Κι' ἀνησυχούσαν πολὺ γι' αὐτὴ τὴν ἐξαφάνισι. Ὁ πρῶτον ἀγριάνθρωπος τῆς νήσου Θαδὼρ δὲν θὰ πέθαινε βέβαια τῆς πείνας στὸ Φαρ-Ούεστ, ποῦ εἶχε τόσο κυνήγι· δὲν ἦταν ὅμως φόβος νὰ ξαναγίνῃ ἐκεῖνος ποῦ ἦταν, νάναβλῃ τὰ γέλια ἐνσικτά του;

Ὁ Κύρος Σμιθ μόνος ἐπέμενε νὰ ἐλπίζῃ.

—Νὰ ἰδῇτε ποῦ θὰ ξαναγυρίσῃ! ἔλεγε στοὺς συντρόφους του. Ὁ δυστυχισμένος αὐτός, στὴν νήσο Θαδὼρ, ἤξερε ὅτι ἦταν μόνος. Ἐδῶ ξέρετε, ὅτι ὅμοιοί του τὸν περιμένουν. Ἀφοῦ μᾶς μισομίλησε γιὰ τὰ περασμένα του μετανιωμένος, θάλλῃ πάλι νὰ μᾶς τὰ πῇ ὅλα. Καὶ τὴν ἡμέρα ἐκείνη θὰ εἶνε πᾶ δικός μας!

Τὰ γεγονότα ἐδικαίωσαν τὸν Κύρο Σμιθ.

Μία μέρα, —3 Δεκεμβρίου, —ὁ Χάρμπερτ εἶχε πᾶν νὰ φερῇ στὴ μεσημβρινὴ ὁχθὴ τῆς λίμνης. Ἦταν ἀσπλὺς ὅπως πάντα, γιὰτὶ ἤξερε ὅτι ἐπίφοβα ζῶα δὲν ἐσύχναζαν στὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ νησιοῦ.

Τὴν ἴδια ώρα, ὁ Πέγκροφ κι' ὁ Νάβ ἐργάζοντο στὸ πτηνοτροφεῖο, ἐνῶ ὁ Κύρος Σμιθ κι' ὁ δημοσιογράφος, στὰ Κα-

Ὁ Ὀ Ἀυρτων

μίνια, κατασκευάζαν σόδα, γιατί τους είχε τελειώσει το σαπούνι.

Έξαφνα ακούστηκαν φωνές:

—Βοήθεια!... βοήθεια!...

Ο Κύρος Σμίθ κι' ο Γεδεών Σπίλεττ, που ήταν μακριά, δεν της άκουσαν. Ο Πέγκροφ όμως κι' ο Νάβ άρμησαν εύθως προς τη λίμνη.

Αλλά πριν απ' αυτούς, ο άγνωστος, που κανέναν δεν ύπώπτευε την παρουσία του 'ς εκείνο το μέρος, πέρασε τη Γλυκερίνα, το ποταμάκι που χωρίζει την Τερψιθέα από το δάσος, κι' έτρεχε στην αντίκρυνη όχθη.

Εκεί ο Χάρμπερτ ήταν μπροστά 'ς ένα φοβερό πάνθηρα, όμοιο μ' εκείνον που είχε σκοτώσει στο άκρωτήρι της Σάυρας. Η εμφάνισις αυτή τον βόηξε όλωςδιόλου άπροετοίμαστο. Έστέκετο όρθός, άκουμπισμένος 'ς ένα δένδρο, ενώ ο πάνθηρας, συσπειρωμένος, έτοιμάζετο να έφορμήσει. Ο άγνωστος όμως, ώπλισμένος μόνο μ' ένα μαχαίρι, μπήκε στη μέση κι' ανάγκασε τον πάνθηρα να γυρίσει κατά τον καινούργιο έχθρό.

Η πάλη δεν έδασταζε πολύ. Ο άγνωστος, που είχε τεραστία δύναμι και δεξιότητα, άρπαξε με τώνα χέρι το θηρίο από το λαιμό(*), ενώ με άλλο τουχωσε το μαχαίρι στην καρδιά.

Ο πάνθηρας έπεσε. Ο άγνωστος τον έσπρωξε με το πόδι του κι' έτοιμάσθηκε να φύγει, τη στιγμήν ακριβώς που έφθαναν επί τόπου οι άποικοι.

Ο Χάρμπερτ έτρεξε, τον κράτησε και του φώναξε:— "Όχι, όχι! μ'ή φύγεις!...

Τον έπλησίασε κι' ο Κύρος Σμίθ. Αμα τον είδε, ο άγνωστος έάρωσε τα φρύδια. Το αίμα έτρεχε στον ώμό του, κάτω από τη σχισμένη του μπλούζα, αλλά δεν έδινε καμμία προσοχή 'ς αυτή τη «γρατζουνιά», που του είχαν κάμη τα νύχια του θηρίου.

—Φίλε μου, του είπε ο Κύρος Σμίθ, έχουμε να σου εξοφλήσουμε ένα χρέος ύγνωμοσύνης. Για να σώσεις αυτό το παιδί, κινδύνευες τη ζωή σου!

—Τη ζωή μου! ψιθύρισε ο άγνωστος. Και τί αξίζει; Λιγώτερο κι' από το τίποτα!

—Είσαι πληγωμένος;

—Αδιάφορο.

—Μου δίνεις, σε παρακαλώ το χέρι σου; είπε ο Χάρμπερτ.

Και επειδή ο μικρός επέμενε να πιάσει, να σφίξει το χέρι εκείνου που του έσωσε τη ζωή, ο άγνωστος έσταύρωσε τα μπράτσα του, το στήθος του έφούσκωσε, το βλέμμα του έσκοτεινιase κι' έκαμε να φύγει. Αλλά, με μιά μεγάλη προσπάθεια κατά του έαυτού του, στάθηκε και, με άπότομο ύφος, ρώτησε:

—Μά ποιοι είσθε σεις και τί έχετε να κάνετε με μένα;

Την ιστορία των άποίκων δεν ζητούσε

(*) Τόδε είκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 69.

μ' αυτόν το λόγο; Κι' αν του έλεγαν τώρα την ιστορία τους, δεν θα τους έλεγε ύστερα και τη δική του;

Ο Κύρος Σμίθ, με συντομία, διηγήθηκε όσα τους είχαν συμβεί, από τότε που έδραπέτευσαν από τη Ρισμόνδη, πως τα κατάφεραν στο νησί και τί πόρους είχαν τώρα στη διάθεση τους.

Ο άγνωστος τον άκουγε με μεγάλη προσοχή.

Κατόπιν ο μηχανικός του είπε για τους συντρόφους του, για τον Γεδεών Σπίλεττ, τον Χάρμπερτ, τον Πέγκροφ, τον Νάβ, για τον έαυτό του, κι' έπρόσθεσε στο τέλος ότι η μεγαλύτερη χαρά που έδοκίμασαν στη νήσο Λίγκολν, ήταν στο γυρισμό από τη νήσο Θαβώρ, όταν είδαν ότι θα είχαν άκόμη ένα σύντροφο.

Ο άγνωστος κοκκίνισε και χαμήλωσε τα μάτια σ'α ντροπισμένους.

—Και τώρα που μάς άκουσες, του είπε ο Κύρος Σμίθ, θα μάς κάμης τη χάρι να μάς δώσεις το χέρι σου;

— "Όχι, άποκρίθηκε ο άγνωστος με ύπόκληρη φωνή. "Όχι! Έσείς είσθε τίμιοι άνθρωποι, ενώ έγώ... Α, όχι! το χέρι μου δεν είναι για τίμια χέρια!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

Πάντα παράμερα.—Μία πρότασις του άγνωστού.—Η έπανις.—Έδώ και δώδεκα χρόνια.—Ο λοστρόμος της «Βρετανίας».

—Εγκαταλείπει στη νήσο Θαβώρ.—Το χέρι του Κύρου Σμίθ.—Το μυστηριώδες σημάδι.

Τα τελευταία αυτά λόγια έδικαίωσαν το προαίσθημα των άποίκων. Στη ζωή του δυστυχισμένου εκείνου ήταν κάποιο φοβερό έγκλημα, που ότο κι' αν το είχε ξεπληρώσει, έμενε στη συνείδησί του και την εδάρινε. "Όπως κι' αν ήταν, ο ένοχος, ο έγκληματίας, είχε τύψεις, μετανοούσε και το χέρι εκείνου που του ζητούσαν οι καινούργιοι του φίλοι, θα το έσφιγγαν με την καρδιά τους: εκείνος όμως δεν έκρινε τον έαυτό του άξιο νάλλάξει χειραψία με τίμους ανθρώπους!

Όπωςδήποτε, μετά το έπεισόδιο του πάνθηρα, ο άγνωστος δεν ξαναγύρισε στα δάση. Από την ημέρα εκείνη, τριγύριζε πάντα στα περίχωρα του Γρανίτινου Παλατιού.

Ποιό να ήταν το μυστικό του; Τι να είχε κάμη στη ζωή του; Θα μίλουσε, θα τώλεγε καμμία μέρα; Ίσως...Οι άποικοι όμως έσυμφώνησαν να μ'ήν τον ρωτήσουν ποτέ και να ζουν μαζί του ως να μ'ήν ύποπτευόντο τίποτα.

Έτσι, της επόμενες ημέρες, οι άποικοι εξακολούθησαν τη συνειθισμένη τους ζωή. Ο Κύρος Σμίθ κι' ο Γεδεών Σπίλεττ εργάζοντο μαζί, πότε ως χημικοί και πότε ως φυσικοί. Ο δημοσιογράφος δεν άφινε τον μηχανικό, παρά όταν επήγγαινε κυνήγι με τον Χάρμπερτ. Ο Νάβ πάλι κι' ο Πέγκροφ μιά μέρα εργάζοντο στην α ύ λ ή και μιά μέρα στη

σ τ ά ν η, εκτός από της δουλειές που έκαναν στο Γρανίτινο Παλάτι.

Ο άγνωστος εργάζετο παράμερα χωριστά, όπως πρώτα. Δεν κάθονταν στο τραπέζι, κοιμούταν κάτω απ' τα δένδρα της Τερψιθέας, δεν άνακατέονταν με τους άποίκους ποτέ. Ένόμιζες ότι πραγματικώς η συντροφιά εκείνων που τον έσωσαν, του ήταν άνυποτροφη!

—Μά τότε λοιπόν, άπορούσε ο Πέγκροφ, γιατί ζήτησε τη βοήθεια των ανθρώπων; Γιατί έοριξε το χαρτί εκείνη στη θάλασσα;

—Θά μάς το π'ή! άπαντούσε στερεότυπα ο Κύρος Σμίθ.

—Πότε;

—Γρηγορώτερα 'ίσως απ' ότι φαντάζεσαι.

Κι' αλήθεια, η ημέρα της έξομολογήσεως δεν ήταν μακριά.

Μιά έβδομάδα μετά τον γυρισμό του στο Γρανίτινο Παλάτι. στής 10 Δεκεμβρίου, ο άγνωστος έπλησίασε μόνος τον Κύρο Σμίθ και του είπε ταπεινά:

—Κύριε, έχω να σ'ας κάμω μιά πρότασι.

—Μίλησε, του άποκρίθηκε ο Κύρος Σμίθ προτ'ήτερα όμως άφισέ με να σε κάμω μιά έρώτησι.

Μόλις τ'άκουσε, ο άγνωστος έκοκκίνισε κι' έκαμε να φύγει. Ρωτήθηκε βέβαια, ότι ο Κύρος Σμίθ θα τον ρωτούσε για το παρελθόν του. Αυτός όμως, μαντεύσας τον φόβο του, τον εκράτησε απ' το χέρι και του είπε:

—Σύντροφε, όχι μόνο σύντροφοι είμαστε για σένα, αλλά και φίλοι. Αυτή ήθελα να σου πω. Και τώρα σε άκούω.

Ο άγνωστος σκέπασε τα μάτια του με το χέρι. Του είχε έλθη σ'αν ζάλη έτρεμε όλος κι' έμεινε λίγες στιγμές χωρίς να μπορέη να προσφέρη λέξι. Έπειτέλους είπε:

—Κύριε, ήλθα να σ'ας γυρέψω μιά χάρι.

—Τί, φίλε μου;

—Έχετε κεί-πέρα, κοντά στο βουνό, μιά στάνη για τα ζωντανά σας. Τα ζώα αυτά έχουν ανάγκη από καθημερινή περιποίηση. Μου επιτρέπετε να εγκατασταθώ εκεί, να τα περιποιούμαι έγώ;

—Μά η στάνη, φίλε μου, του άποκρίθηκε ο Κύρος Σμίθ, δεν έχει παρά κάτι παράγκες, μόλις κατάλληλες για ζώα.

—Εμένα μου άρκουν...

—Τότε, καλά. Δεν θέλουμε να σε δυσχερατίσουμε σε τίποτα. Σου άρσκει να ζήσης στη στάνη; Πήγγαινε. Αλλά, τότε, θέλεις, καλώς νάρχεσαι και στο Γρανίτινο Παλάτι. Έμεις, όπως δήποτε, θα φροντίσουμε να κάμουμε π'ή άνετη την διαμονή σου εκεί-πέρα.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΩΣ ΠΕΡΑΣΑ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ

Αγαπητοί μου,

ΟΤΕ θα κάμετε περισσότερη εργασία: όταν σηκωθείτε το πρωί σ'ής ξη, ή όταν σηκωθείτε σ'ής όκτώ; Φως φανερό πως στη δεύτερη περίπτωση, θα χάσετε από την ημέρα σας δυό ώρες. Και όμως είναι περιστάσεις, που αν σηκωθείτε σ'ής ξη αντί σ'ής όκτώ, όχι μόνο δεν θα κερδίσετε αυτές της δυό ώρες, αλλά θα χάσετε... όλη σας την ημέρα! Σ'ας φαίνεται παράλογο; Και όμως μου συνέβη την περασμένη Κυριακή.

Ήταν η ημέρα της "Απογραφής, που θάρχιζε με την ανατολή του ήλιου. Σκέφθηκα λοιπόν πως έπρεπε να βάλω το ξυπνητήρι σ'ής ξη, για να είμαι σηκωμένος, ντυμένος κι' έτοιμος να δεχθώ τους άπογραφείς ως της έπτά.

Μπορούσε τώρα να μ'ήν έλθουν παρά το μεσημέρι. Αυτό όμως δεν τώξερα κι' επειδή θάταν άπρεπο να έλθουν οι άνθρωποι να με βρουν στο κρεβάτι, το άριστα δυό ώρες νωρίτερα από το συνειθισμένο. «Καλλίτερα, συλλογίζομαι» θάρχιτω την εργασία μου πιο νωρίς, θα κερδίσω αυτές της δυό ώρες κι' αύριο θα είμαι πιο εύκαιρος, αν είναι καλός καιρός, να κάμω ένα μακρινό περίπατο».

Γιατί, σημειώσατε, έμεις οι δημοσιογράφοι εργαζόμαστε και την Κυριακή. Αν εξαίρεσετε δυό-τρεις ημέρες το χρόνο, που δεν βγαίνουν εφημερίδες, όλες της άλλες είμαστε ύποχρεωμένοι να δώσουμε την «ύλη» μας. Έγώ μάλιστα, επειδή την Κυριακή είναι πιο ήσυχια, μένω πάντα στο σπίτι και κάνω την περισσότερη δουλειά.

Γι' αυτό ήμουν εύχαριστημένος για το κατανγκατευτικό πρωινώτερο ξύπνημα. Τι συνέβη όμως; Συνειθισμένος να ξυπνώ σ'ής όκτώ, δεν είχα χορτάσει τον ύπνο, δεν είχα κοιμηθ'ή ότο μου χρειαζούνταν, για να ξεκουρασθ'ή το μυαλό μου από την εργασία της προηγούμενης ημέρας. Κι' όταν έχάθησα στο τραπέζι μου κι' έπιασα την πέννα, είδα ότι ή ιδέες μου ήταν συγκεχυμένες και με πολόν κόπο κατόρθωνα να της ξεκαθαρίζω, να της τακτοποιώ για να της γράφω με κάποια σειρά. Σε λίγο, από την προσπάθεια αυτή, μ' έπιασε πονοκέφαλος. Σε λίγο άκόμη, ο πονοκέφαλος δυνάμωνε. Και σε λίγο άκόμη, δεν μου κατέβαινε ούτε μιά ιδέα. Μέσα στο κεφάλι μου αισθανόμουν εκείνο που, καθώς έλεγαν οι άρχαίοι, το φοβάται κι' ή φύσις: το κενό. Κι' αναγκάσθηκα να φίσω την πέννα και να πιάσω κανένα

βιβλίο να διαβάσω. Αλλά ούτε στο διαβάσμα δεν άντείχα. Όπως δεν έβγαιναν ιδέες από το κεφάλι μου, έτσι και δυσκολεύονταν να μ'πούν. Άριστα τότε και το βιβλίο και πήγα στο παράθυρο, με την έλπίδα ότι ο ήλιος κι' ο άέρας της ωραίας αύγης θάναπλήρωναν 'ίσως τον ύπνο που μου έλειπε.

Η αλήθεια είναι, ότι διασκέδασα. Τα παράθυρα και τα μπαλκόνια της γειτονιάς ήταν όλα γεμάτα από τους «κλεισμένους μέσα», ενώ στο δρόμο, όλωςδιόλου έρημο, τριγύριζεν ένας καβαλάρης, που έρώναζε «μέσα! μέσα!» κι' έτρεχε με τ'άλογό του, μόλις έβλεπε κανένα παιδάκι να ξεμυτίσει από καμμία πόρτα. Κάπου-κάπου περνούτε και κανένα αυτοκίνητο, της άπογραφικής ύπηρεσίας βέβαια, ή κανένas στρατιώτης με τ'όπλο του.Οι γείτονες, από σπίτι σε σπίτι, κουβέντιαζαν φαιδρά, έσχολιάζαν τα «έπεισόδια»,—γιατί ήταν «έπεισόδια» να βγ'ή κανένας μιά στιγμή στο δρόμο, και να τρέξει ο καβαλλάρης να τον μπάσει μέσα,—έλεγαν άστεία, γελοΐσαν δυνατά. Η «κίνησις», να πούμε, είχε ύψωθεί από το δρόμο στο έπίπεδο των παραθύρων και των μπαλκονιών. Κι' έμεινα πολλή ώρα στο παράθυρό μου, να παρακολουθώ το περίεργο αυτό θέαμα. Αλλά το άγουροξυπνημένο μου κεφάλι δεν έννοϋσε να έλθη στα συγκαλά του. Ο ήλιος τώκανε χειρότερα. «Καζάνι» σωστό. Κι' αφού βαρέθηκα και το θέαμα του δρόμου, άρχισα να τριγυρίζω στο σπίτι άργός, νυσταλός, κακοδιάθετος σ'αν άρρωστος, μ'ή έχων όρεξι για τίποτα!

Μου ήλθε να ξαναπέσω στο κρεβάτι και να κοιμηθ'ή μιά-δυό ώρες, για να ξυπνήσω φρέσκος και να μ'πορέσω επί τέλους να εργασθ'ή. Αλλά δεν είχαν έλθ'ή άκόμα οι άπογραφείς. Να τώξερα πώς θάργούσαν τόσο!... Έπί τέλους ήλθαν κι' αυτοί, μάς μέτρησαν, μάς έδωσαν τα δελτία, ζήτησαν συγγνώμη για την «ένόχλησι» κι' έφυγαν... Τώρα, να κοιμηθ'ή... Μά έπλησίαζε πιά μεσημέρι... Ας σ'άω πρώτα, είπα, κι' ύστερα κοιμ'ομαι. Αυτό κι' έκαμα. Αλλά κατακουρασμένος καθώς ήμουν,—και φαίνεται ότι τίποτα δεν κουράζει περισσότερο από την άργια,—δεν είχα ξυπνημούς. Κοιμήθηκα σχεδόν ως το δείλι. Και το κεφάλι μου έγεινε τώρα βαρύ... από τον ύπνο. Δεν μ'πορέσα να εργασθ'ή, παρά μιά-δυό ώρες το βράδυ, όταν επί τέλους άρχισα να ξεκοτιζ'ή. Έτσι έχασα μιά μέρα, που λογαριάζα να την κερδίσω με το παραπάνω!

Όπτε—συμπέρασα,—όμα ξυπνώ κανένας νωρίς, εργάζεται λιγώτερο... Μ'ή βιασθ'ήτε, άγαπητοί μου, να το πιστέψετε! Άστειεύθηκα. Αμα ξυπνώ κανένας νωρίς, εργάζεται περισσότερο. Αυτή

είνε ή λογική και ή αλήθεια. Αλλο ζήτημα αν μιά μέρα τύχη να ξυπνήσει μιά-δυό ώρες νωρίτερ' από το συνειθισμένο και χ'άτη τον ύπνο που του χρειάζεται. Τότε βέβαια, κι' αυτές της ώρες θα χ'άτη, κι' όλη την ημέρα 'ίσως. Την έξαίρετική περίπτωση δεν πρέπει να την κάνουμε καν όνομα. Είνε λογικό λάθος, που όμως πολλοί το κάνουν συχνά και βγάζουν κατι συμπεράσματα όλωςδιόλου ψεύτικα και παράλογα.

Κ' επειδή μιλούμε για ύπνο, ας μάθουμε κι' αυτό: Κατά μέσον όρον, ο άνθρωπος χρειάζεται όκτώ ώρων ύπνο το ήμερονύκτιο. Πολλοί έχουν καταφέρει να τους χρειάζεται και έννέα ώρων, και δέκα. Ε, αυτοί είναι κακοσυνειθισμένοι και, από την κακή αυτή συνήθεια, χάνουν πολύ... χρήμα, γιατί ο καιρός χ'ρήμα είναι. Άλλοι όμως έχουν καταφέρει να μ'ή τους χρειάζεται παρά μόνον έξη ως έπτά ώρων ύπνος, μερικοί μάλιστα και λιγώτερο. Να άνθρωποι κερδισμένοι αληθινά, να μιά καλή συνήθεια! Σ'ας τη συστήνω με την καρδιά μου. Από τώρα που είσθε νέοι, πρέπει να συνειθίσετε να κοιμάστε ότο το δυνατό λιγώτερο. Και να μ'ή χαλάτε την τάξι σας ποτέ. Να μ'ή λέτε άξαφνα «σήμερα είναι γιορτή, σήμερα είναι Κυριακή, σήμερα δεν έχει σχολείο, ας κοιμηθ'ή περισσότερο». Γιατί έτσι κινδυνεύετε να χ'άσετε την καλή σας συνήθεια και να γίνετε ύπναράδες, τεμπέληδες, άχρηστοι...

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΑΔΕΣ

[Το Πρώτο Μέρος]

XXX

Σας βλέπω άκόμα όταν λαλή μες 'στη σκιά [τ' όρνιθι, έδώ που μ' έσυρε ή άγριότητα 'ς το φέγγος [το δούλοινό. Νέφη αυγά, καπνίζετε 'ςτού όρίζοντα [τα βύθη και γράφετε το σ'ήμα σας 'στον ήσυχο [ουράνο!

Του ήλιου το γέλιο τις άκτες δεν έχει [άκόμα βάψει κι' έσεις άκόμα άκίνητα και άκόμα φοβερά [μα όμως, σε λίγο, θα νά ιδώ, ή αυγή σ'αν [δ'ά έάστραψη, μιά πυρκαγιά να σέρονεται πάνω απ' τα [κορβα νερά...

XXXX

Ο ήλιος πάνω απ' τη θάλασσα, γύρω 'στη [βάρκα οι γλάροι, και, στον άέρα, των σφυριών οι χτύποι οι [μετροημένοι πουτό κοράβια]πελεκούν τόλόφοτοκόνητα [με τη σημαία, 'στην έόληνη παράγκα, κραμασμένη]

τα κύματα που αστράφτουνε, το θάλλος [που μου σέρνει 'στην έδλογία του το νοστό το βήμα [ανάλι-άγάλη!...

Ένα πανάκι, ένα φτερό, ή Άνοιξι, έσέ- [να φέρονει! Έξησα άκόμα μιά φορά για να σε ιδώ [και πάλι!

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

(ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Θ' NEVES)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Οι αδελφοί Γκρέυ ήταν τώρα φοβισμένοι: όσο σχεδόν κι' ο Παύλος. "Αν και δεν καταλάβαιναν παρά λέξεις από την διάλεκτο που μιλούσε ο Βλάσκος, —μια ισπανικά, μια γαλλικά,—είχαν ακούσει τ'ονόμα του κι' ήξεραν πια πώς ήταν αυτός. Και μ' ὅλη τους τὴ φυσικὴ ἀφοβία, δὲν μπορούσαν νὰ συλλογίζωνται ἀτάραχα, ὅτι ἦταν στὴν ἐξουσία τοῦ ληστοῦ ἐκείνου καὶ τῆς συμμορίας του.

"Αλλὰ καὶ ἕνας ἄλλος φόβος ἦλθε σὲ λίγο νὰ προστεθῇ στὸν πρῶτο: Ὁ καπνὸς τῆς φωτιάς, ποῦ εἶχαν ἀνάψῃ μέσα, δὲν εἶχε ἄλλη διέξοδο, ἀπὸ τὸ δωμάτιο ὅπου ἦταν κρυμμένα τὰ τρία παιδιά. Ὁ πυκνός, ὁ ἀποπνικτικὸς αὐτὸς καπνὸς τοὺς ἐπίασε στὸ λαιμὸ καὶ μόλις κατάρθωναν τὰ κακομοίρα νὰ κρατοῦν τὸ βήχά τους...

Εὐτυχῶς, αὐτὴ ἡ ἀγωνία, αὐτὸ τὸ μαρτύριο, δὲν ἐδάσταξε πολὺ. Γιατί ἄμα ἀναψε καλὰ ἡ φωτιά, ἄμα ὑψώθηκαν ἡ φλόγες τῆς, ὁ καπνὸς λιγόστεψε.

Τὸ σχέδιο τοῦ Βλάσκου.

Ὁ Βλάσκος ἐξακολούθησε νὰ μιλῇ, κι' ὁ Παύλος, ὅλος αὐτιά, προσπαθοῦσε νὰ μὴ χάνῃ οὔτε λέξι.

—Νὰ ξέρετε, σύντροφοι, —εἶπε ὁ ληστής, —ὅτι εἶχα σκοπὸ νὰ πιάσω ἐκεῖνο τὸν παλῆο-Εγγλέζο, ποῦ τὸν λένε στρατηγὸ Μπόλδ, καθὼς καὶ τὰ δύο παιδιά ποῦ ἔχει μαζί του, ἂν περνοῦσαν καμμιὰ μέρα τὰ βουνά, γιὰ νὰ πᾶνε στὴν Ἰσπανία... Ἀλλὰ ὁ στρατηγὸς σκοπεύει νὰ περάσῃ τὸν χειμῶνα ἐδῶ καὶ τὰ παιδιά του δὲν βγαίνουν ποτὲ ἔξω, χωρὶς νὰ τὰ συντροφεύῃ ὁ κατακαμένος ἐκεῖνος ὁ Δεμπόν, ποῦ εἶνε πονηρὸς σάντὴν ἄλεπού. "Ε, καὶ νὰ τὸν ἐπιανα καμμιὰ μέρα αὐτόν! Ὡς καλοπερνοῦσε, γιατί ἔχουμε νὰ κανονίσουμε παληοὺς λογαριασμοὺς οἱ δύο μας!

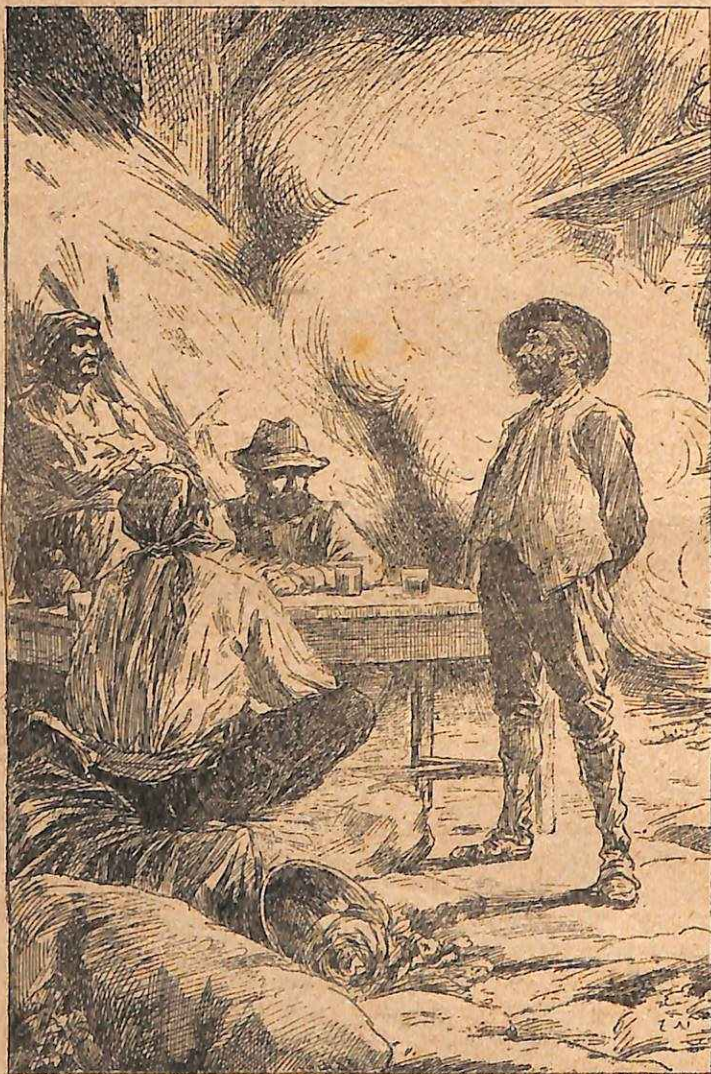
Κι' ὁ Βλάσκος συνώδευσεν τὴ φοβέρα του μ' ἕνα σωρὸ κατάρες καὶ βλαστήμιες.

—Καὶ σὲ μένα αὐτὸς ὁ Δεμπόν χρωστά κάτι τί, εἶπε τότε μιὰ ἄλλη φωνή, κι' ἂν μοῦ τύχῃ ποτὲ στὸ δρόμο μου, θὰ ἰδῇ πῶς θὰ τὸν κάμω νὰ πληρώσῃ!

—Σὲ συμβουλεύω νὰ τὸν κτυπήσῃς ἀπὸ πίσω, Ζοζέ, ὑπέλαβε ἄλλη φωνή, μὲ εἰρωνεία: ἄλλοιῶτα θὰ ἐκινδύνευες νὰ τὴν πάθῃς ἐσύ.

Ὁ ἄλλος ἐτοιμάσθηκε νὰ ἀπαντήσῃ μὲ θυμὸ, ἀλλὰ ὁ Βλάσκος τοὺς ἔκοψε.

—Ἦσυχία! ἐφώναξε! τὰ μαλώματα εἶνε περιττά ὅταν πρόκειται νὰ γίνῃ δουλειά. Δὲν σὰς ἐξήγησα ἀκόμα καὶ πρέπει νὰ κοῦτε προσεκτικὰ. Ὅσο γιὰ τὸν Πιέρρο Δεμπόν, σύμφωνοι: ὅλοι ἔχουμε νὰ λογαριαστούμε μαζί του, γιατί αὐτὸς μᾶς χάλασε τὸ λημέρι τοῦ Σάν-Πέδρο, ἀπὸ τᾶλλο μέρος τῶν συνό-

«Εἶχα σκοπὸ νὰ πιάσω ἐκεῖνο τὸν παλῆο-Εγγλέζο.» (Σελ. 70, στ. 4.)

ρων, ποῦ δὲν μπορούσε νὰ δευθῇ καλλιτέρο! Καὶ τὸνομα «Σάν Πέδρο» (Ἅγιος Πέτρος) ἔκαμε πάλι τὸν Παῦλο νάνα-τριχιάσῃ. Ὡς, τὸ ἐγνώριζε πάρα πολὺ καλὰ αὐτὸ τὸ λημέρι, τὸ κρυφύγετο τῶν ληστῶν, ἔπουν τόσα μαρτύρια εἶχεν ὑποφέρει!

Ὁ Βλάσκος ἐξακολούθησε κι' ὁ νεαρὸς Βλάσκος κρατοῦσε καὶ τὴν ἀναπνοή του γιὰ νὰ κοῦν:

—Ἀλλ' ἂν δὲν μπορούμε, γιὰ τὴν

ώρα, νὰ βάλουμε στὸ χέρι τὸν στρατηγὸ Μπόλδ καὶ τὰ δύο του παιδιά, εἶν' εὐκόλο ὅμως νὰ πιάσουμε ἕναν ἄλλο Εγγλέζο, ποῦ θὰ μᾶς δώσῃ πολὺ περισσότερα. Ὁ τζέντλεμαν αὐτὸς τριγυρίζει στὰ βουνά ὁλομόναχος. Καὶ φαίνεται πολὺ πλούσιος, γιατί ὅσοι ἔχουν νταραβέρια μαζί του, λένε πῶς πληρώνει χωρὶς νὰ παζαρεύῃ ποτέ. Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ λοιπὸν νὰ τὸν τσακώσουμε. Ὡς τὸν ἀναγκάσουμε νὰ μᾶς πληρώσῃ τόσα πολλά, ποῦ ὅσα μερίδια κι' ἂν γίνονταν, πάλι τὸ καθένα θὰ εἶνε μιὰ καλὴ περιουσία κ' ἐτσι θὰ ἐξασφαλίσουμε ὅλοι τὰ γηρατειά μας. "Ε, τί λένε τώρα;

Τὶ νὰ ποῦν οἱ λησταί; Τὶ ἄλλο παρὰ ὅτι ἦταν ὁλοπρόθυμοι καὶ νὰ βοηθήσουν καὶ νὰ μοιράσουν τὰ πλούσια λύτρα;... Κάποιος ὅμως ἐτόλμησε νὰ κάμῃ μιὰ παρατήρησι.

—Καλὰ καὶ ἄγια αὐτά, εἶπε. Μ' ἂν ὁ τζέντλεμαν ἀντισταθῇ: Αὐτοὶ οἱ παλῆο-Εγγλέζοι πάντα ἔχουν κανένα τουφέκι, κανένα ρεβόλβερ... ξέρω κ' ἐγώ; Κ' ἔχουν τὴν κακὴ συνήθειαν νὰ μὴ φεύγουν καὶ νὰ μὴ παραδίδονται εὐκόλα.

Ὁ ἀρχηγὸς ἀγριοκύνταξε τὸν ληστή, ἔτοιμος νὰ τὸν ἀποπαρή. Κρατήθηκε ὅμως καὶ μὲ μεγάλη εἰρωνεία τοῦ ἀποκρίθη:

—Τὸ ξέρουμε δά, Τιρέττο, πῶς εἶσαι πολὺ ἐξυπνος κι' ἡ φρόνησις προσωποποιημένη! Μήπως δὲν σὲ γνωρίζω τόσο καιρό; Πάντα σὺ πρῶτος μωρίζεσαι τὸν κίνδυνον, ἀπ' ὅπου κι' ἂν ἔρχεται, καὶ ξέρεις καλὰ νὰ τὸν ἀποφεύγῃς. Τὶ φοβάσαι λοιπόν;

—Θέλεις τάχατε νὰ πῆς πῶς εἶμαι δειλός; ἐφώναξε ὁ Τιρέττος ἀγριοκύντας.

—Ἄ, μὲ Θεὸς φυλάξοι! ἀποκρίθηκε μὲ τὴν ἴδια εἰρωνεία ὁ ἀρχηγός: θέλω μόνο νὰ πῶ, ὅτι ἂν νομίζεις—ὅχι ἂν φοβάσαι,—πῶς ὁ Εγγλέ-

ζος μπορεῖ νὰ χῇ ἀπάνω του καὶ κανένα ρεβόλβερ, μὴν ἔλθῃς!

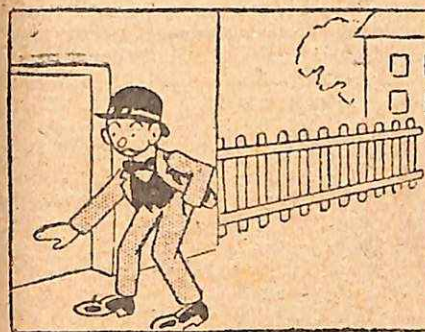
—Ἄ, νὰ μοῦ κάμῃς τὴ χάρι! ἐφώναξε δυνατύτερα ὁ Τιρέττος: ἐγὼ δὲν σηκώνω τέτοιες προσβολές...

—Ἔ, εἰ! ἡσυχία, σύντροφε! εἶπαν δύο τρεῖς ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ὁ καπετάνιος ἔχει δίκιο. Ἄμα εἶνε στὴ μέση δουλειά, δὲν χρειάζονται μαλώματα.

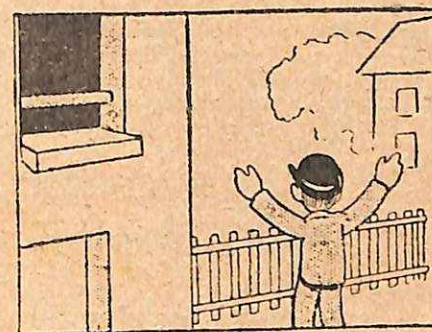
(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

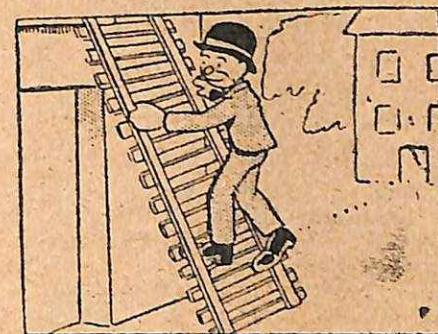
ΟΤΑΝ ΔΕΝ ΕΧΩ ΚΑΝΕΙΣ ΤΟ ΜΥΑΛΟ ΤΟΥ...

«—Ἀχ τί ἐπαθὰ! φωνάζει μοναχὸς τοῦ ὁ κύρ Παντελῆς ὁ Ξεχασιάρης, ὅταν γύρισε τὸ βράδυ στὸ σπίτι του. Ξέχασα νὰ πάρω τὸ κλειδί τῆς πόρτας. Καὶ τώρα, ποῦ δὲν εἶνε κανένας μέσα νὰ μανοῖξῃ; Πῶς θὰ μπῶ;» — Ἀλλὰ ἐκεῖ ποῦ ἐτοιγύ-

ριζε ἀπέξω ἀπελπισμένος, βλέπει τὸν φράκτο τοῦ κήπου καὶ τοῦσεται μιὰ ἰδέα: νὰ τὸν κόμῃ σκάλα! Πραγματικῶς, τὸν βγάδει, τὸν στήνει ὀρθοῦς ὡς τὸ ψηλὸ παράθυρον, ποῦ ἦταν ἀνοιχτό, καὶ ἀνεβαίνει. —Νά! συλλογίζεται μὲ χαρὰ. Ὅταν δὲν

ἔχῃ κανεῖς τὸ μυαλό του, πρέπει τοῦλάχιστο νὰ εἶνε ἐξυπνος! Αὐτό, βέβαια, φαίνεται σὰν ὁξύμωρον. Ὁ κύρ Παντελῆς ὅμως ἤξερε τί ἔλεγε...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΕΥΝΟΣ

τὸ χάσμα τῆς καρδιάς, ὁ γλυκασμὸς τῆς ζωῆς. Ἀμὲ τὰ παιδάκια, —ἀκόμη περισσότερο! —Ἀχ, παιδάκια, ἀγαπημένα παιδάκια!

Ὁ σκαντζόχοιρος ἦτο οἰκογενειάρχης καὶ ἦτον εὐτυχὴς δι' αὐτό.

—Ἐκεῖ ποῦ δὲ σὰ σπέρνονν μὴ φτρώνεις, —εἶπε γουρλώνοντας τὰ μάτια του ὁ Βεκεκέξ, εἰς τὴν ἄκρην τοῦ στόματος τοῦ ὁποῖου ἐξεῖχε ἕνα μεγαλοῦταικο σκουλήκι. —Κανεῖς δὲν σὰς ἐρώτησε!

Ὁ Κοάξ-κοάξ, γουρλώσας ἀκόμη περισσότερο τὰ μάτια του, ἀγριοκύνταξε τὸν σκαντζόχοιρον καὶ εἶπε:

—Τὸ αὐλάκι εἶνε δικό μας.

—Συγγνώμην, παρακαλῶ, —ἔσπευσε νὰ εἰπῇ ὁ σκαντζόχοιρος, —νέος εὐγενὴς καὶ καλοκάγαθος, —δὲν τὸ ἤξευρα αὐτό. Ὅπως δὲ ποτε, ἐπιτρέψατέ μου νὰ πιῶ. Διψῶ φοβερά!

Οἱ ἀδελφοὶ δὲν κατεδέχθησαν νὰ τοῦ ἀπαντήσουν, ἐγύρισαν τὰς πλάτες στὸν σκαντζόχοιρον καὶ παρεμύνησαν μίαν ὥραιαν πρασινομυγαν, ποῦ ἔκαμνε τὸν περίπατό της εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ ἀρκουδοδοτάνου: ὁ καθένας ἐροδεῖτο μὴ πῶς πῆσῃ στὸ στόμα τοῦ ἄλλου. Ἀλλ' ὁ Κοάξ-κοάξ ὥρμησε νὰ τὴν συλλάβῃ κάτω ἀπὸ τὴν μύτην τοῦ Βεκεκέξ, ὅταν ἡ μύγα εἶχε πιά πετάξῃ.

—Αἱ, τὴν ἐπίασες; —σοῦρυγε!

—Ποῖος εἶν' ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἀστοχεῖ! —μὲ συμπάθειαν παρετήρησεν ὁ σκαντζόχοιρος. Εἶχε χορτάσει τὴν δίψαν του καὶ ἔκρινε καλόν, ὅτι ἔπρεπε νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς νοικοκυραίους, ποῦ τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ πιῇ.

—Ἐσκουμπισθῇτε! εἶπαν ὁ Βεκεκέξ. —Κανεῖς δὲν σὰς ἐκάλεσ' ἐδῶ!

Ἐπρόσθεσεν ὁ Κοάξ-κοάξ.

—Καληνύκτα σας! Καλὸ κυνῆγι! εἶπε χαιρετώντας μ' εὐγένειαν ὁ σκαν-

τζόχοιρος: καὶ ἀνεχώρησε ἀπὸ τ'αὐλάκι.

—Ἐγέμισε ὅλο τὸ τομαρι τοῦ με βελόνες καὶ φαντάζεται: πῶς εἶνε κι' αὐτὸς κατὶ! —ἐμουρμούρισεν ὁ Βεκεκέξ, ἀνοιγοκλείωνοντας κατόπιν τοῦ σκαντζόχοιρου τῆς ματάρες του.

—Κ' ἡ μούρη του εἶνε σὰν τοῦ γουρουνιοῦ! —συγκατένευσε εἰς τὰ λεγόμενα τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ ὁ Κοάξ-κοάξ.

Καὶ μόλις αὐτὰ ἐλυπήθησαν καὶ οἱ δύο, ποῦ ἐφυγεν ὁ σκαντζόχοιρος, γιατί ἔπρεπε νὰ ἔχουν κάποιον νὰ ξεθυμάνουν.

Πολλὴν ὥραν ἐκάθηντο σιωπηλοί, τίποτε τὸ φαγώσιμον δὲν εἶχε παρουσιασθῇ καὶ ὁ θυμὸς τῶν ἐδυνάμωνεν: τὸ κάτω χεῖλός των ἐκρέμασε μέχρι τῆς κοιλίας των καὶ ἔγειναν πράσινοκαταπράσινοι ἀπὸ τὴν λύσσαν των.

—Φαίνεται, πῶς ὁ σκαντζόχοιρος θέλει νὰ μᾶς παντρέψῃ, —ἐμουρμούρισεν ὁ Βεκεκέξ.

—Εἰδὼς ἐκεῖ! —ἐχαμογέλασε ξυνὰ ὁ Κοάξ-κοάξ. —Ἐκεῖνος ποῦ πῆσῃ στὸ βόθρο, ζητεῖ νὰ τραβήξῃ ἐκεῖ κι' ἄλλους. Ἐχει ὁλόκληρη φωλιὰ παιδαρέλια.

—Τρώγονται!

—Οἱ κόρακες ἀγαποῦν πολὺ αὐτὸ τὸ φαγητό.

—Ἄς πᾶ νὰ τὰ γάψουν λοιπὸν τὰ κοράκια! —εἶπεν ὁ Βεκεκέξ. —Εἶνε μεγάλος μελᾶς αὐτὰ τὰ μικρούλια! Τὶ διάβολο θέλουν καὶ γεννιῶνται! Καὶ τέτοια μάλιστα φαγόνικα! Ἐξαιτίας των, γλήγορα καὶ μεῖς οἱ ἄλλοι δὲν θάχωμε τίποτε νὰ φάμε.

—Ἀλήθεια, ἀδελφέ, —εἶπεν ὁ Κοάξ-κοάξ, —δὲν εἶν' ὅλοι γνωστικοὶ σὰν κ' ἐμᾶς. Ἐμᾶς μονάχα γιὰ τὸν ἑαυτό μας μᾶς μέλει! Κανένας ἀνάγκη δὲν ἔχομε.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΓ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1917

Είς τὰ κατωτέρω Ἀποτελέσματα δὲν ἀναφέρονται παρὰ ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι μὴ εἴστανται ἐν τῷ τοῦ καλονισμοῦ ἐπιβαλλομένην Σημείωσιν. Μίαν ἐξαίρεσιν ἔκαμα μόνον, διὰ τὸν Ἀπόγονον τοῦ Καίσαρος, ποῦ ὁ ἀριθμὸς τῶν Εὐσημίων του τοῦ ἐδίδε δικαίωμα Βραβεῖον. Ὁ μὴ ἐστὶν ἐξ ἐξαιρέσεων, ἀλλὰ, μὲ τὰς ταχυδρομικὰς ἀνωμαλίας αὐτοῦ τοῦ καιροῦ, θὰ παρέπεσε. Τὸ ἴδιον ὑποθέτω καὶ διὰ μερικὸν ἄλλους μὲ Εὐσημία ἄνω τῶν 90, οἱ ὅποιοι θὰ ἐπαίοναν Ἐπαίον. Ὅσον δι' ἐκεῖνους ποῦ ἔχουν πάρῃ ὀλίγα, ὥστε πολλοὶ ἀπὸ τῶν ποῦ στείλουν Σημείωσιν, θεωροῦντες περιττὸν νὰ φανῶν εἰς τὴν Εὐφημιον Μνησιν. Ἀλλὰ δὲν ἔχουν δίκην! Καμμίαν διακρίσιν δὲν πρέπει νὰ περιφρονηθῇ ἑαυτοῦ. Φέτος εἰμπορεῖ νὰ εἶνε εἰς τὴν Εὐφημιον Μνησιν, ἀλλὰ τοῦ χρόνου εἰμπορεῖ νὰ εἶνε εἰς τὸν Ἐπαίον ἢ εἰς τὰ Βραβεῖα. Σιγά-σιγά προοδεύουν τὰ παιδιὰ. Δι' αὐτὸ εἰς τὸ ἐξῆς θέλω νὰ μὴ στέλλετε Σημείωσιν ὅλοι. Διὰ νὰ λάβετε μάλιστα καλὸν παραδειγμα, αὐτὴν τὴν φρονὴν ἀναφέρω ὅλους ὅσοι εἴστανται Σημείωσιν. ὅσον μικρὸς καὶ ἂν εἶνε ὁ ἀριθμὸς τῶν.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νικητὴς τῆς Αἰτίας, ἔλαβεν Εὐσημία ἐν ὄλῳ 249.
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος, 235. — Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες, 214.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τραγοῦδι τῆς Λευτερίας, 208. — Λευτερία τοῖς Σκλάβοις 187. — Ἀπόγονος τοῦ Καίσαρος, 181.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου, 171. — Κλέφτικο Βόλι, 169. — Συριανὴ Αἰὼς, 163. — Σκλαβομηνία Ἑλληνοπούλα, 162. — Ἀληθινότητος Σόρος, 161. — Διάττων Ἀσπὶς, 159. — Ἀφελὴς Ξανθοῦλα, 153. — Ἰδεώδης Ἑλλάς, 149. — Μεγάλη Ἑλλάς, 148. — Βυρβαρομάχος Ἑλλάς, 148. — Ἀρσ, 135. — Χρυσόφωτος Ἑλπίδα, 124. — Παγκόσμιον Ὀνειρόν, 119. — Θοῖαμβος τοῦ Δικαίου, 118. — Τιάρο-κός, 117. — Φαιδρός, 112. — Εὐγενὴς Ἰπ-πότης, 108. — Ἀθάνατο Ναυτάκι, 108. — Ἡρώς τοῦ Σουλίου, 101. — Χρυσὴ Ἀκτίς, 99. — Κωνστ. Δ. Ἐλευθεροδύτης, 96. — Ἀθως, 96.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ, Γεώργιος Κ. Βέγκος, 88. — Ἀλκίς, 85. — Ἑλληνικὸν Στέμμα, 85. — Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων, 84. — Κωνσταντῆς, 76. — Ἀνοξιάτικο Ἀερίκι, 72. — Ἀσπὴ τῆς Νίκης, 70. — Νικηφόρος Σίρος, 64. — Ζινέττα, 63. — Ἑλληνικὸς Θοῖαμβος, 59. — Ὑακινθος, 51. — Μελαχρινὸν Διαβολάκι, 49. — Μαρκισία, 39. — Ναπολέων Α', 38. — Καρυοφύλλο τοῦ 21, 36. — Ἐφῆβος Ἐρμῆς, 35. — Σπυρ. Π. Νικολαΐδης, 34. — Γλυκὺ Παρελθόν, 34. — Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖο, 34. — Ἑλληνικὸς Παιάν, 34. — Ἑλλάς τῶν Ὀνειρῶν, 32. — Ἀπ. Σ. Διαλεισμάς, 19. — Εὐελπίς Νέος, 19. — Μαγευτικὴ Θέα, 5.

Ἐληφθῇ καὶ μὴ Σημείωσις μὲ 31 Εὐσημία, ἀλλ' ἀνώνυμος.

Γενικὰς Στατιστικὰς τῶν Εὐσημίων τοῦ 1917, αἱ ὁποῖαι μὴ ἐβοήθησαν πολὺ εἰς τὴν ἐξέλεξιν τῶν Σημείωσεων, μὴ εἴστανται οἱ ἐξῆς: Ἰδεώδης Ἑλλάς, Ἑλλάς τῶν Ὀνειρῶν, Σκλαβομηνία Ἑλληνοπούλα, Ἀφελὴς Σπύριος, Κωνσταντῆς, Θοῖαμβος Γ. Καζαμίας, Χρυσόφωτος Ἑλπίδα, Τραγοῦδι τῆς Λευτερίας, Παν. Α. Παπαλεοντόπουλος καὶ Λευτερία τοῖς Σκλάβοις, Ἀπονέμοι [20 Ε]

εἰς ἕκαστον καὶ ἐξαίρετικῶς [25 Ε] εἰς τὴν Ἰδεώδη Ἑλλάδα, τῆς ὁποίας ἡ Στατιστικὴ ἦτο ἡ ἀκριβεστέρη καὶ λεπτομερεστέρη ὅλων.

Ἐλαβαν ἀκόμη μίαν Στατιστικὴν, εἰς μέγα φύλλον, χωρὶς ὄνομα. Ποῖον νὰ εἶνε; Ὅσοι ἐξήγαγον καὶ ἀποτελέσματα καὶ βλέποντες σήμερον διαφοράς, ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψιν τὸν ὅτι πολλοὶ ἔλαβαν Εὐσημία μὲ διάφορα ψευδώνυμα, τὰ ὁποῖα οἱ στατιστικοὶ δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ γνωρίζουν, διὰ νὰ κέρουν τὴν ἀφροσύνην.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἰδε Ὀδηγὸν, Κεφ. ΙΒ'.]

α.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ψωφιδέως

ΖΕ	ΤΕ	ΔΕ
ΤΟΥ	ΡΙ	ΛΟΥΣ
ΜΗ	ΠΡΟ	
ΜΑ	ΝΑ	ΚΑ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰποτελεσθῇ ἓν γινώσκον.

β.) Δεξιότης

Ἐστάλη ὑπὸ Α. Βλαχούτσικου

Ποῖα περίφημος πόλις ἔχει ἐξ ἀδιαφόρα φωνήεντα καὶ τέσσαρα μόνον σύμφωνα;

γ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Βυζαντίου

Droit - boeuf - sillon - traie - vieux.

Να μετατεθῶν αἱ λέξεις αὗται ὥστε νὰποτελεσθῇ μὴ παροιμία.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὅσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνδεύονται ἀπαραιτήτως ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματισμοῦ.

Λύσεις τοῦ 3ου φύλλου

α.) Ἰουστινιανός, Μιχαήλ, Νικηφόρος, Ἡράκλειος, Δέων. — β.) Qui me nomme, me rompt. (Le silence).

ΠΑΙΔΙΚὸν ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Νίκος βλέπει ἓνα βαποράκι φορτωμένο ποῦ ἔξῃ μόνον μίαν σπιθαμὴν ἀπὸ τὴν θάλασσαν. Καὶ ἀνακράζει: — Πῶ, πῶ! Μιὰ σπιθαμὴ ἀκόμη νάταν ψηλότερὴ ἡ θάλασσα, πῶς τὸ βαποράκι!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ξεπεσμένου Λόγδου

Ὁ ξένος περιηγητὴς, διατάζων μὲ δυσκολία τὸν ὁδηγόν του: — Τέλω... νὰ πάγω... στήν... Ἀκρόπολιν!

Κ' εἶνε μικρὸς μάγκας τοῦ δρόμου: — Καὶ ποῖος σοῦ λέει νὰ μὴ πᾶς, φιλαράκο μου;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τεῦθρα

Στὸ Ἀρσάκειο μεταξὺ συμμαθητῶν: Ἡ μία. — Ἐρῶ δύο παιδιὰ δίδυμα, ποῦ εἶνε ἴδια καὶ ἀπαράλλακτα.

Ἡ ἄλλη. — Καὶ τί μ' αὐτὸ κ' ἐρῶ ἓνα δίδυμο ποῦ εἶνε ἴδιο καὶ ἀπαράλλακτο!

Μοῦ εἶπαν ὅτι ἡ δευτέρα ἦτο ἡ Τρελλο-αρχοντοῦ, ἀλλὰ... κ' ἐγὼ τὸ πιστεύω). Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τραγοῦδι τῆς Λευτερίας.

Σημ. τ. Διαπλ. — Κήρυξις πολέμου διὰ Παιδικὸν Πνεῦμα. Πρώτη ἐχθροπραξία. Περιμένεται συνέχεια.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Εἰς τὴν παράκλησιν τῆς «Διαπλάσεως», τὴν δημοσιεύσαντες εἰς τὸ 48ον φύλλον (σελ. 370) ἐπευσαν νὰ ταπεινωθῶν καὶ οἱ ἐπόμενοι:

315. Πηνελόπη Μωραΐτου, Ἀθήναι Δρ. 2.—
316. Μίνα Δ. Τσάλλη, Ἀχμία 3.—
317. Θεμ. Α. Νάλτοας, Θεσ/νίκη 1.—
318. Ὑμνος τῆς Ἐλευθερίας, Ἡράκλειον 2.—
319. Νίνα Δ. Παπαζαφειροπούλου, Ἀθήναι 2.—
320. Ἐμμ. Ν. Βερνίκος, Ἀθήναι 1.—
321. Δημήτρα Ν. Λευθεριώτου, Κέρκυρα 2.—
322. Μαρία Κ. Σγουροῦ, Χίος 6.50
323. Λαίδη Στάσιω, 2.—
324. Ἡρώϊο Θρακόπουλο, Θεσ/νίκη 3.—
325. Ὀνειρόν τῆς Δόξης, Ἀθήναι 5.—
326. Ὑπερφανὸς Ἑλληνοπούλου, Πειραιεὺς 2.—
327. Ἀνδρ. Κ. Τζίνης, Πάτραι 4.—

Πρὸς ὅλους τοὺς ἀνωτέρω ἐκφράζω τὰς θερμότητας μου εὐχαριστίας. Εἶνε ἄξιον καὶ γενικῆς ἐυγνωμοσύνης, διότι συντελοῦν εἰς τὴν διατήρησιν ἐνὸς περιοδικοῦ τόσο χρηστικοῦ εἰς τὴν ἑλληνικὴν νεότητα, ἐπομένως ἐνὸς ἐθνικοῦ ἔργου, ὡς παρὰ πάντων χαρακτηρίζεται ἡ «Διαπλάσις».

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τόμους τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης διὰ νὰ περᾶτε ὁρᾶτα τὰς ὥρας σας.

ΝΕΑ ΔΙΑΤΙΜΗΣΙΣ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἐπειδὴ οἱ Τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» ὁλοκλήρως ὀλιγοστεύουν καὶ, ὡς ἐκ τῆς ἐλπίσεως χάριτος, κάθε ἀνατύπωσις εἶνε σήμερον ἀδύνατος, ἀναγκαζόμεθα νὰ διατιμῆσωμεν τοὺς ὀλίγους ποῦ μᾶς μένουν ὡς ἐξῆς:

Α'—ΟΛΟΙ ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ Α' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1893) ΔΡΑΧΜΑΣ 3 ΕΚΑΣΤΟΣ

Καὶ ταχυδρομικῶς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν 3.20. Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 3.50.

Ἐχουν ἐξαντληθῇ ὁλοτελῶς οἱ ἐξῆς Τόμοι τῆς Α' Περιόδου: 2ος, 3ος, 8ος, 11ος, 13ος, 15ος, 17ος, 23ος. Μὴ παραγγέλλετε ἀπὸ αὐτοὺς.

Β'—ΟΛΟΙ ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1917) ΔΡΑΧΜΑΣ 10 ΕΚΑΣΤΟΣ

ΚΑΙ ΔΡΑΧΜΑΣ 15 ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ Ταχυδρομικῶς δέ: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν, ἄδειος 10.50, χρυσόδετος 16.50. Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἄδειος 11.50, χρυσόδετος 16.50.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΟΥ 1917

Ἐπειδὴ τὸν τὰ δεικνύον στοιχίζουσι πολὺ ἐλάχιστα καλύμματα ἔκαμα. Οἱ θέλοντες νὰ προμηθευθῶν, διὰ νὰ χρυσοδέσων εἰς τόμον τὰ φυλλάδια τῶν τοῦ 1917, πρέπει νὰ ἐμβάσων Δραχ. 3.50 διὰ τὸ Καλύμμα καὶ 30 λεπτά διὰ ταχυδρομικὰ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 58 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 23ην Ἰανουαρίου 1918

Η ΕΠΑΡΚΕΙΑ

Καθὼς βλέπετε, αἱ Εἰςφοραὶ ἐξακολουθοῦν. Εἰς κάθε φύλλον, δημοσιεύεται κ' ἓνας Κατάλογος, ποῦ δίδει ἀπὸ 50 ἕως 100 δραχμῶν. Καὶ ἂν κέρτετε τὴν ἀφροσύνην τῶν ἀφροσύων, θὰ εἴρατε ὅτι ὁ ἔρανος ἀπέδωκε ὡς τὴν χιλίαν ἑκατὸν περίπου δραχμῶν.

Ἀλλὰ τί εἶνε χιλία ἑκατὸν δραχμῶν παραπάνω; Τί εἶνε τρεῖς, τέσσαρες, πέντε χιλιάδες, ποῦ εἰμπορεῖ νὰ μαζευθῶν ὡς τὸ τέλος τοῦ ἔτους, ἂν ὁ ἔρανος ἐξακολουθῇ ἔτσι; Τίποτα, σὰς δεδωκέν! Διότι τὰ π ρ πα ιστά μου ἔξοδα.—τὰ ἔξοδα ποῦ ὑπάρταμι ἐκ τῆς ὑπερτιμῆσεως τοῦ χαρτοῦ, τῶν τυπωμάτων καὶ τῶν ἄλλων ὅλων,—ἀνέρχονται εἰς 20,000 δραχμῶν! Δηλαδή: ἦθελα ἄλλοτε εἰκοσι, ἂς πούμε, χιλιάδες διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ περιοδικοῦ; Τώρα θέλω σαράντα!

Ὅστε, τί μέλλει γενέσθαι; Δὲν θέλω ἄλλην λύσιν παρὰ μίαν ἔντασιν, ὑπερέντασιν μάλιστα, εἰς τὰς εὐγενεῖς σας προσπαθείας. Πρώτα-πρώτα εἰς τὸν ἔρανον διὰ τὴν Ἐπαρκεῖαν, ἔπειτα εἰς τὸ ἐξοπλισμὸν, εἰς τὰς Ἑγγραφὰς ἀπόρων, εἰς τὰς ἀγορὰς τόμων καὶ διδύμων ἐκ τοῦ Γραφείου μου κτλ. Ἀλλὰ θὰ τὰ ἐκταπύσω.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

Ἐπαναλαμβάνω, ὅτι αὐτὸν τὸν καιρὸν, μὲ τὴν συρροὴν τῶν ἐγγραφῶν, τῶν ἀνανεύσεων, τῶν παντοειδῶν παραγγελιῶν, τὸ Γραφεῖον μου δὲν εὐκαίρει νὰ στέλλῃ εἰς τοὺς Πράκτορας τοὺς λογαριασμοὺς τῶν. Ἀλλὰ καθένα; ἔξορε τὸν λογαριασμὸν τοῦ ἑξέως δηλαδὴ πόσα φύλλα διαθέτει καὶ πόσα λεπτά μὴ χρεωστεῖ. Ἀς μὴ τὰ στέλλῃ λοιπὸν, τακτικά, χωρὶς νὰ περιμένῃ νὰ τοῦ στείλῃ πρῶτα τὸν λογαριασμὸν.

Ὁ Συναγὸς μὴ γράφει: «Ἦταν ἄλλοτε στὸν κύκλο μας ἀρκετοί, ποῦ μὲ τὴν ἐξυπάνα τους καὶ τὸν εὐθυμὸν χαρακτήρα τους μᾶς διασκέδαζαν, μᾶς κάνανε νὰ γελοῦμε, ὅπως ὁ Δὸν Κολοκύθας Πάτερως, καὶ ἀργότερα ὁ Φίλων. (Ἐκχῆς) τὸ καλὸν Ἀρχιζέλιον καὶ τὸν Χαλασμένο Κόσμον;... Εἶνε ὅμως μερικὰ χρόνια τώρα, ποῦ δὲν ὑπάρχει κανεὶς. Γιατὶ ἀρὰ γέ; Τόσο πῶς εὐκολο εἶνε νὰ συγκινή κανεὶς τὸν ἄλλον, παρὰ νὰ τὸν κἀν νὰ γελά;» — Ἐτσι φαίνεται.

Ἐγὼ ὅμως πάντοτε προτιμῶ γιὰ τὴν Σελίδα μας τὰ κομμάτια τὰ γραμμένα «μὲ» ἐξυπάνα καὶ μὲ χιούμορ». Ἀλλὰ ποῦ εἶνε τὰ; Ὅλο καὶ τραγικά, ὅσο καὶ σοφὰ μὴ στέλλουν. Ὁ Ἐνὸς ποῦ ἔχει γράψῃ καὶ δράματα καὶ κωμῆδες, κάπου λέγει: «Στὸ θέατρο, εἶδα τοὺς θεατοὶς μὴν τόσους φάρ; νὰ γελοῦν ὅσους καὶ νὰ κλαῖν. Ὁμολογῶ, ὅμως, ὅτι περισσότερὴ ὑπερηφάνεια αἰσθάνομαι γιὰ τὰ γέλια τους, παρὰ γιὰ τὰ δάκρυα...»

Δὲν ἤξευρα ὅτι εἶμαι φάρμακον καὶ κατὰ τῆς... κακοστομαχίης. Τὸ ἔμαθα κ' αὐτὸ ἀπὸ τὸν φίλον μου Βασίλειον Χάλη—ψευδώνυμον εἶν' αὐτὸ ποῦ βλέπετε, ὅχι ὄνομα.—ποῦ μὴ γράφει: «Καθόμουν στὸ κρεββάτι, ἐλκεῖνδ' ἀπὸ τὸ στομάχι μου, ὅταν ἡ ὑπερέτριά μου ἔφερε τὸ φύλλον σου. Σὲ δεδωκέν, ὅτι ἦταν τὸ καλλίτερον δροσιστικόν! Ἐπάρσα κ' αὐτὸ δὴν τὴν ἡμέρα κ' οὐτὸς μὴ φάνηκε ἡ ἀρρώστειά!» Γι' αὐτὸ κ' ὁ Βασίλειος Χάλης ἐξοπαλῶναι μὲ τόσο ἤγλο!

Ὁ κ. Φαίδων ἄλλο δὲν μὴ λέγει ἀπὸ προχθές, παρὰ νὰ μὴ ξεχάσω νὰ εὐχαριστήσω ἐκ μέρους του, ὅλους ὅσοι θυμήθηκαν τὴν γιορτὴν του, —25 Ἰανουαρίου,—καὶ τοῦ ἐστῆσαν τόσο ὁρατεῖς καὶ κολακευτικῆς εὐχῆς. Ἰδιαίτερος ὁ κ. Φαίδων εὐχαριστεῖ τὸ Πειραιετικόν, γιὰ τὸ ὅρατον τοῦ τηλεγράφημα καὶ τὸν Νικητὴν τῆς Αἰτίας, ποῦ τὸν ἐχαίρησε μ' ἓνα θαυμασιό σονέτο. Αὐτὸ, νὰ σὰς, ἦθελα νὰ τὸ δημο-

σίσω στὴν Σελίδα. Ἀλλὰ ὁ κ. Φαίδων δὲν μ' ἔφισε. Νὰ καὶ τ' Ὀνειρόν τῆς Δόξης, μὴ παλὴ μου φίλον, συνειδητὴν νὰ μ' ἀγαπᾷ ἀπὸ τὰ δέλεα τῆς, ἀλλὰ ποῦ ἐδίδετο τόσον καιρὸς νὰ μὴ γράψῃ. Τώρα τὴν ἔκαμα ἡ... ἔφηται. Ἐξήλεσε τόσους ποῦ λαβάνουν μέρος στὴν ἀλληλο-γραφίαν, καὶ μὴ ἔγραφε. Ἐξήλεσε τόσους ποῦ λαβάνουν μέρος στὸν ἔρανον, καὶ μὴ ἐστῆσαν 5 δρ. γιὰ τὴν ἐπαρκεῖαν. Ζηλεύει ἀκόμη κ' ἐκεῖνους ποῦ γράφουν στὴ Σελίδα τόσα ὁρατὰ πράγματα καὶ προπάντων, λέγει, τὸν Νικητὴν τῆς Αἰτίας. Κι' ἐρωτᾷ: «Θάξω τὸ κ' ἐγὼ νὰ γράψω τίποτα;» «Ὁ, χωρὶς ἄλλο! Μεγάλον πράγμα στὸν κόσμο εἶνε ἡ ἔφηται, αὐτὴ ἡ εὐγενεὶς ἔφηται, ἡ λεγομένη καὶ ἀμύλλα, ποῦ αἰσθάνεται ἡ καλὴ μου φίλη!...

Ὁρατότατο καὶ τὸ γράμμα τῆς Παφίας Ἀφροδίτης. Μοῦ περιγράφει τὴν χαρὰ τῆς, ὅταν ἔλαβε ἐνέαν φυλλάδιόν μου μαζί. Εἰ, συγκινηνοῦμαι τόσο ἄπαικτα μὲ τὸ νησί τῆς! Ἐνέμισον μὴν ἔκαμα κ' ἐγὼ νὰ λάβω τὸ γράμμα τῆς αὐτοῦ. Ἀπὸ τῆς 8 Δεκεμβρίου, τῆς 24 Ἰανουαρίου. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! ὑπομονὴ κ' ὅλα θὰ τελειώσουν. Καὶ τὴν χαρὰ μεθύσιον, ἂν τὸ νησί τῆς Παφίας Ἀφροδίτης γίνῃ κ' Ἑλληνικό...

Ναί, Ἡρωϊκὸ Θρακόπουλο, ἐκ αὐτοῦ ἀποδίδω, αὐτὸς εἶνε ὁ μόνος μου σκοπός: νὰ σὰς δείχνω τὸν δρόμον ποῦ πρέπει ν' ἀκολουθεῖτε, γιὰ νὰ γίνετε «τέτοιον πολίτην, ὥστε νὰ ὠφελεῖτε καὶ τὸν ἐαυτὸν σας καὶ τὸ ἔθνος». Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, καθὼς καὶ τὸν φίλον μας Κ', γιὰ τὴν ἔδωκεν τοῦ Σουλίου καὶ τὸ γενναῖον ἐξοπλισμὸν. 12 συνδρομητὰ καὶ 53 ἀγοραστὰ ὡς τώρα εἶνε κατὰ τὴν! Καὶ μὴ ὑποχρεῖται μάλιστα ὅτι θὰ ἔχῃ καὶ συνέχεια!

Μὴν ἔχῃ ἀμφιβολία, Λαίδη Στάνωπ, ὅτι καὶ τὰ νέα μου παιδιὰ τάχαπὸ σὰν τὰ παλαιά. Ναί, ὁ ἄγνωστος, καθὼς βλέπετε σήμερον ἀπὸ τὴν εἰκόνα, εἶνε ὁ Ἀδριανός. Ἀλλὰ γιὰ τὸν λὲς τὸν καλὸν «ἐποποιεῖται»; ποῦ τὸν ὀφείλει τὸν σχολαστικὸν αὐτὸν τίτλον; Ὁ Ἀδριανὸς ἦτον ἀπλούστατος ὁ λασπρόμος τῆς «Βρετανίας» ἢ, ἂν θέλῃς, καὶ τῆς καθαρῆς ὁρᾶς, ὁ νυκλῆρος.

Ὁρατὰς ἐπιστολὰς μὴ εἴστανται αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Ἑγγεῖται, Ψωφιδέως, Ἀνταλόντα, Κῆμα τῆς Σαλαμίνος, Ἰαίς, Ν. Ι. Θαν., Ψευτικὴ Κωνσταντία, Ἑλλάς τῶν Ὀνειρῶν, Τραγοῦδι τῆς Λευτερίας καὶ Δοξα-σμένο Ἑλλοσιόνα. — Ἐξέτελεσα τὰς παραγγε-λίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους, γιὰ τὰ καλὰ των λόγια, τὰ ἐξοπαλῶματα κτλ.

σίσω στὴν Σελίδα. Ἀλλὰ ὁ κ. Φαίδων δὲν μ' ἔφισε.

Νὰ καὶ τ' Ὀνειρόν τῆς Δόξης, μὴ παλὴ μου φίλον, συνειδητὴν νὰ μ' ἀγαπᾷ ἀπὸ τὰ δέλεα τῆς, ἀλλὰ ποῦ ἐδίδετο τόσον καιρὸς νὰ μὴ γράψῃ. Τώρα τὴν ἔκαμα ἡ... ἔφηται. Ἐξήλεσε τόσους ποῦ λαβάνουν μέρος στὴν ἀλληλο-γραφίαν, καὶ μὴ ἔγραφε. Ἐξήλεσε τόσους ποῦ λαβάνουν μέρος στὸν ἔρανον, καὶ μὴ ἐστῆσαν 5 δρ. γιὰ τὴν ἐπαρκεῖαν. Ζηλεύει ἀκόμη κ' ἐκεῖνους ποῦ γράφουν στὴ Σελίδα τόσα ὁρατὰ πράγματα καὶ προπάντων, λέγει, τὸν Νικητὴν τῆς Αἰτίας. Κι' ἐρωτᾷ: «Θάξω τὸ κ' ἐγὼ νὰ γράψω τίποτα;» «Ὁ, χωρὶς ἄλλο! Μεγάλον πράγμα στὸν κόσμο εἶνε ἡ ἔφηται, αὐτὴ ἡ εὐγενεὶς ἔφηται, ἡ λεγομένη καὶ ἀμύλλα, ποῦ αἰσθάνεται ἡ καλὴ μου φίλη!...

Ὁρατότατο καὶ τὸ γράμμα τῆς Παφίας Ἀφροδίτης. Μοῦ περιγράφει τὴν χαρὰ τῆς, ὅταν ἔλαβε ἐνέαν φυλλάδιόν μου μαζί. Εἰ, συγκινηνοῦμαι τόσο ἄπαικτα μὲ τὸ νησί τῆς! Ἐνέμισον μὴν ἔκαμα κ' ἐγὼ νὰ λάβω τὸ γράμμα τῆς αὐτοῦ. Ἀπὸ τῆς 8 Δεκεμβρίου, τῆς 24 Ἰανουαρίου. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! ὑπομονὴ κ' ὅλα θὰ τελειώσουν. Καὶ τὴν χαρὰ μεθύσιον, ἂν τὸ νησί τῆς Παφίας Ἀφροδίτης γίνῃ κ' Ἑλληνικό...

Ναί, Ἡρωϊκὸ Θρακόπουλο, ἐκ αὐτοῦ ἀποδίδω, αὐτὸς εἶνε ὁ μόνος μου σκοπός: νὰ σὰς δείχνω τὸν δρόμον ποῦ πρέπει ν' ἀκολουθεῖτε, γιὰ νὰ γίνετε «τέτοιον πολίτην, ὥστε νὰ ὠφελεῖτε καὶ τὸν ἐαυτὸν σας καὶ τὸ ἔθνος». Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, καθὼς καὶ τὸν φίλον μας Κ', γιὰ τὴν ἔδωκεν

Ι. Σιαλ. (ὄχι) Τολμηρὸς Ἑλληγόπουλο (ὁ ἀριθμὸς σου εἶνε 407.) Ἑλληνικὸν Αἶμα (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) βραβεῖον ἔδωσα εἰς τὸν κομιστὴν τῆς ἐπιστολῆς σου) Μαγλαν Κ. Σπάρ. (σημαίνει οὐ εἰς τὸν ἰὸν φύλλον ἐδημοσιεύθη ὅτις ἐκτενὴς ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ καὶ οὐτὶς τὸ IB' Κεφάλαιον αὐτοῦ τοῦ ὁδηγοῦ ἐξηγεῖ τοὺς ὅρους τῶν Ἑβδ. Διαγωνισμῶν) Υἱὸν τῆς Ἑλλάδος (ὁ ἀποστολεὺς τοῦ τετραδίου) ἀλλ' ἂν δὲν θέλῃ γὰ φανερωθῇ εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην, ἀντὶ ὀνόματος καὶ ἐπωνύμου, γράφει μόνον τὸ ψευδώνυμόν του: ὅσον διὰ τὸ ψευδώνυμον τοῦ παραλήπτη, αὐτὸ τὸ γράφει ἐπάνω, εἰς τὸ περιθώριον, καὶ μὲ μολύβι, διὰ νὰ σβύνεται.) Κυματοδαμένον Δευκάναν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) καὶ χαίρω πολὺ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀγοραστῶν σου) Θοι-αμβευτὴν Κοροικανὸν (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις) Κύνειον Ἀσμα (δὲν γίνεται οἱ συνδρομηταὶ μόνον εἰς τὴν Σελίδα εἰμποροῦν νὰ δημοσιεύουν σύντομα καὶ ἐγνωστικά ὅταν ἐγκρίνονται) Μέλλοντα Νικητὴν (κατάλογον ἀγοραστῶν δὲν κρατῶ ὥστε τὰ ὀνόματα ποὺ γράφεις, περὶττά) Φερωτὴν Βαροπούλαν (εἰς γραμματόσημα μπορεῖς νὰ στέλλῃς, καὶ μεταφράσεις διὰ τὴν Σελίδα) Πατριόπουλο, Χαλασμὸν Κό-μον κλπ. κλπ.

Κωνστ. Δ. Ἐλευθ., Ἀναπλωτικὸ Ἀγε-ράκι, Κόκκινω Γαρυφαλλο, Γλυκὴ Παρελθὼν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Μέλλοντα Ἐφευρέτην, Ἀγαθὸν Παπάκι, Ἑλληνικὴν Δόξαν, Ἐνδοξὸν Ναυτίλιον, Τρι-κλὴν Νεότητα, Προμηθεὶα Δεσμομένη (ἔστειλα εὐχαριστῶ.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 29ην Ἰανουαρίου, ἠεπατήσῃς εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχειν τοῦ 170οῦ Διαγωνισμοῦ 16-σεων Δεκεμβρίου-Φεβρουαρίου
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 27ης Ἀπριλίου

93 Δεξιόγραφος

Ἐνώμα φλόγγον μουσικὸν
Μ' ἐπιθετον κάπως... ὦμόν
Καὶ μετὰ τὰ δύο ποιητὴν
Κάμνω μεγάλον κ' ἔθινκον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βασιλίδος τῶν Πόλεων

94. Ἀναγραμματισμός

Στὴν Εὐρώπῃ ἐγὼ μεγάλο
Καὶ γνωστὸ εἶμαι ποτάμι.
Ὅποιος μάναγραμματισμὸν
Κατοικίδιο θὰ κάμῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πανελληνίου Μεγαλειοῦ

95. Τονόγραφος

Παραθετικὸ ὁ τόνος
Ἐὼν καταβιβασθῇ,
Μικρὰ πόλις τῆς Ἑλλάδος;
Αἰφνης θὰ ἐμφανισθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πολυμηχανοῦ Ὁδυσσεὺς

96. Αἰνίγμα

Τρία πράγματα σημαίνω:
Μὲ τὴν πρώτην σημασίαν,
Θὰ με βρῇς στὴν παραλία,
Στὰ βραχάκια τρυπημένο...
Μὲ τὴν ἄλλῃ, Θεὸς φυλάξῃ!
Εἶμαι ἀρρώστεια, σὲ πεθαίνω.
Μὲ τὴν τρίτῃ, τέλος, λυταί,
Μέσ' ἑς τάς τέρτιαν θὰ με βρῇς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δικεφάλου Ἀετοῦ

97. Μωσαϊκὸν

Ὁ Ξενοφὼν, ὁ Μένανδρος,
Ὁ ρήτωρ Δημοσθένης,
Ὁ Πίνδαρος, ἡ Κόρινθα
Μαζὶ κ' ὁ Διογένης
Ἀπάντα δίνει ὁ καθείς
Νὰ γίνῃ ὁ μέγας ποιητής.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑθνικῆς Ἀναγεννήσεως

98 — 102. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς γράμματος εἰς ἐκαστὴν τῶν κάτωθι λέξεων, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν. Ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἀλλὰ τόσαι λέξεις:

ὄνος, ἄριος, τιμῆμα, κῆρος, ἀτμός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ριζοσπάστον

103. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς; ἀποτελοῦν Ἡπειρον:

1, Τουρκικὴ πόλις τῆς Μ. Ἀσίας; 2, Αἰ-σθησις; 3, Τρόφιμον γαλακτερόν; 4, Κράτος τῆς Ἀμερικῆς; 5, Κράτος Βαλκανικόν; 6, Ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ψωφιδέως

104. Φωνηεντόλιπον

Μ - π - δσλκ - κλς;

Ττ - γρμτ - θ-μθ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀγριοβιολέττας

105. Γρίφος

0'	0'	1	1	ναί	ναί
0'	ε	ει	ναί	ναί	ναί
0'	0'	1	1	ναί	ναί
6'		1			

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάδμου

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ 30οῦ φύλ.

400. Βοημία (δσλκ. μ.α.)—401. Μέγαρο - Μέγαρχ.—402 Φόνος - Φόλος.—403. Ἡ ὥρα.

404. Ω τὸ ὄρος.—405. 5—

ΡΟΥ-ΚΕ-ΤΑ 2×4—6: 6=1.

Ω-ΚΕ-Α-ΝΙ-Α —406. ΑΦΡΟΔΙ-

ΤΑ-ΝΙ-ΝΗ ΤΗ (φορά, ροδῇ,

Α ὁρδῇ, ὁρδῇ, Ἰδῇ,

Τρίτῃ, ἦτα.)—407. ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ (Βον-πάσης, Πύρρος, Κόζικος, Συρακοῦσαι, Κόνων, Ταύγετος, Παράδεισος, Γρηγόριος, Ἀντί-ροΝ.)—408. Ὡς οὐδὲν ἢ μάθῃς, ἂν μὴ νοῦς πᾶρῃ.—409. Ἡ πίστις σώζει. (ἦ-π' εἰς τ' εἰς σ - ὅζει.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 24—30 Ἰανουαρίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Γ. Γεωργιάδης, Μαρία Κ. Σπάρ-ταλη, Ἀλ. Τσιροπούλου, Θ. Ἀδριανός, Σωτ. Χ. Δούλης, Ἀπριλιάνου Τριαντάφυλλο, Νικ. Κρη-τικός, Ἐμ. Ν. Βερνίκος, Τολμηρὸς Ἑλληγόπουλο, Ἰω. Σταλόνης, Γεωρ. Ἀναγνωστόπουλος, Φιλ. Παλάσος, Θάκης Κ. Σιμεωνίδου, Παν. Α. Βα-βατοπούλου, Ἀνδρ. Μ. Νέβακ, Α. Α. Γεωργιάδης, Γ. Χαριτοπούλου, Γ. Ε. Μαυρογιάννης, Χαρ. Ε. Μαυρογιάννης, Θεόδ. Ἡλ. Φουστάνος, Μ. Ν. Κων-σταντινίδης.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Ἀλ. Α. Βαμβακάς.
ΑΙΓΙΟΥ: Νικ. Πολιτόπουλος.
ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ: Σάσα Α. Γαλιόπου.
ΘΗΒΩΝ: Κων. Γ. Χατζιδάκης.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Βασ. Α. Γαλιόπουλος.
ΚΑΣΤΡΙΟΥ: Γεωρ. Β. Μαρινάκος.
ΚΕΑΣ: Γεωρ. Α. Δευκαδίνης, Ἐλένη Α. Δευ-καδίτου.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Αλμ. Γ. Τούφρος, Δημήτρης Δευ-καδίου.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Ἀλμ. τοῦ Ἡλίου, Περμ. Ἀστε-ριάδης, Ι. Σ. Παπαγιάννης.

ΛΙΜΝΗΣ: Ἑλληνικὸν Γόττειον, Ἑλληνικὴ Ἀμύλη, Ἑλληνικὴ Λεβεντιά, Νικ. Ι. Ζαγοράκης, Εὐαγγελία Σ. Χατζῆ.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γεωρ. Α. Σταυρόπουλος.
ΠΑΤΡΩΝ: Ἀν. Παπανδρόπουλος, Δημ. Π. Κα-σαντίδης, Δημ. Λαγογιάννης, Ἀσάτος, Πατρι-όπουλο, Πονεμένη Ἑλληνοπούλα, Παν. Κ. Θεο-ζάκης.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Μιχ. Κ. Πετούσης, Λυδία Π. Δημηδέλη, Ἀν. Ρ. Κουλοβάς, Ἀνδριανὴ Γα-ζία, Νίτσα Ν. Οικονόμου, Γεωρ. Χ. Γκούβερης, Μιχ. Σ. Φωκῆς.

ΣΥΡΟΥ: Ἐλένη Σ. Ἀλαφρόπου, Νικολέττα Κ. Πισσία, Εὐαγγελία Κ. Κουτσουμπέλα, Εὐα-γγελία καὶ Μαρία Α. Στοιγοπούλου.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Γρ. Α. Δευκαδίνης, Π. Β. Μα-ρινάκος.

ΦΛΑΗΡΟΥ (Παλαιῶν): Καβουρομάννα, Αἴκα-τερίνη Γ. Σαρῆ.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Εὐ. Χρ. Τσιροκάκης, Γ. Χ. Γούλας.
Ἀνδ. Σ. Ἀργυροπούλου, Ἑλληνοκὸν Στέμμα.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρονομία καὶ ἐκλήρωθησαν οἱ εἰσὶν ὅδοι:
ΝΙΚΟΛΕΤΤΑ Κ. ΠΙΣΣΙΑ ἐν Σύρῳ καὶ ΓΡ. Α. ΔΕΥΚΑΔΙΝΗΣ ἐν Ταυπόλει, οἱ ὅποιοι ἐνεγρά-φθησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαρτίου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΗ'—81]

Ἰδρὺθῃ ἐν Ἀθήναις σύλλογος ὑπὸ τὴν ἐπωνυ-μίαν «ΚΕΡΑΥΝΟΣ», σκοπῶν τὴν ἐγγρα-φὴν ἀπόρων εἰς τὴν «Διάπλαιν» καὶ τὴν ὑπο-στήριξιν τοῦ Δημοφιλίσματος.

Γενομένων ἀρχαιοεπιστῶν ἐξελέγησαν Πρόεδρος: Α. Α. Σκένδερ, Γραμματεὺς: Κερνοφύλλι τοῦ 21, Ταμία: Γυιὸς τοῦ Ἰσκιου. — Ζητοῦνται πανταχόθεν ἀντιπρόσωποι. Διευθυνσις: Ι. Κ. Τσιμηνάκη, ὁδὸς Πειραιῶς 25, Ἀθήναι.

[ΙΗ'—82]

ΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ
ΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ
ΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

[ΙΗ'—83]

Οἱ ψηφίσατε τὸν
ΥΜΝΟ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

[ΙΗ'—84]

ΕΝΤΕΛΒΑΓΙΣ, πολλὰ θεορὰ εὐχαριστῶ
γὰ τὸ βραβεῖο.

[ΙΗ'—85]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἙΛΠΙΣ, ΑΘΗΝΑΙ
σκοπῶν διάδοσιν «Διαπλάσεως». Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι. Καταστατικὸν δωρεάν. Συνδρο-μὴ τρίμηνος δρ. 1.— Ἀπευθυντέον: Ν. Γρα-φίον, Ἀμφικύβονος 25, Ἀθήναι.

[ΙΗ'—86]

Τρελλοαρσενικαί, τὸ καλλίτερον ὄνομα ποῦ
ἀρμυεῖ σὲ γατάκι σου εἶνε «Τρελλοαρσε-νικαί».

[ΙΗ'—87]

Τραγοῦδι τῆς Δευτερεῖας, σὰ; τείνω τὸ
χερὶ μου νὰ χαλάσωμε μαζὶ τὸν κόσμον στὴ
Διάπλαιν.

[ΙΗ'—88]

Συνάδελφοι, ἀντάλλασον Μ. Μυστικά μετὰ
Σ. λους. Προτιμῶ τοὺς ἀπὸ τῆς Ἀθήνας Εὐ-γενῆς Ἰδανικὸν κλπ. καὶ τοὺς ἐκ Δημοσθένους Χουσόφτην Ἑλπίδα (πρὸς τὸν ὅποιον στέλλω ἀδελφικὸ ἀπαρμό) καὶ Κόκκινω Γαρυφαλλο.

[ΙΗ'—89]

Ἀπαθύνοντες ἀπαθύνοντες πάντα διαστροφή τῆς
ἀληθείας, ἀπευθυνόμεθα πρὸς τοὺς φίλους συνδρομητάς, νὰ ἀπαθύνῃ διὰ στενὴς φωτισί-μεν αὐτοὺς ἐπὶ τῶν ἀπρόοπτος βερνυσσῶν ἡμᾶς ψευδῶν κατηγορίων. Διατὶ ὁρᾶται ὁ Μα-μαρωμένος Βασιλεὺς ὅτι τὸν ἐγγράσαν μετὰ τὸ 1915; Μᾶλλον μετέβη εἰς τὸ πρῶτον ἡμῶν ψηφοδέλιον (17—181), ὃ μὴ πῶς δὲν ἦτο ἀντιπάλους συνδρομῶν (15—40) δεινῶς κατα-φρησιθέντων. Πῶς δὲ πᾶσα μὲλι; ἐξόπλησε καὶ τότε μὲν ἐγχαρτολόγησεν τὴν ὑπεροχὴν μα; καὶ ὁλῶν ὑποστήριξιν διὰ τὸ 1910 (12—37); Αὐτὸς δὲ εἶνε ὁ γλασκῶνος ἡ ἡμεῖς, οἵτινες περιλαβόντες αὐτὸν εἰς τὸν συνδυασμὸν μα; ἀνε-μένοντες ἀπὸ τῶν τῶν ὑποδείξεων τοῦ καὶ τὰ δι' αὐτὸν καταβληθέντα ὁλοκλήρως ἔσοδα (ἀπλήρωτα ἀμύμη), ἀποδίδοντες τὴν σιωπὴν τοῦ εἰς τὸν ἀπολεισμοῦ (12—122);

Ὁ «Ἑλληνοποιεῖς» ἐπὶ τῆς ἐνότητος καὶ ἐνέκμω ἀνέκλιν. Ἡμῖς δὲ ἀποσυρόμενοι τοῦ ἀγῶνος, εἰμὲθα ὑπερῆφανοι δίδωσι οὐδὲνα ἡδίκη-σασιν καὶ οὐδὲνα ἐδολοκλήθημεν. Ἐπὶ δὲ τὸν φιλίον ὁ Νικητὴς τῆς Ἀδριαν, τὸ Ἑλλη-νικὸν Ἰδεώδες, ἡ Δευτερεῖα στοὺς Σκλά-βους θὰ συνεχίσωμε τὸ ἔργον μα;.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ο ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΟΣ